

Patīk Jūsu rakstos lasītie skaidrojumi par vārdu patieso nozīmi un dažādu teicienu skaidrāki apraksti un izklāstītā to patiesā jēga. Teiciens "береженого Бог бережет", liekas, ka latviski tas ir ar savadāku nozīmi: " pats sevi sargāsi, un Dievs tevi sargās". Kā tad ir domāts šis teiciens krieviski un kā to ir pārveidojusi latviešu mentalitāte? Paldies Jums par ieguldīto darbu!

Runas dzīves traumas.

*Mēs esam tik cik esam mēs kopā
un Tava dziļi rastā vara
ir manai rada
kā viena stumbra saknes
savus zarus Saulei nes.*

Tā nu ir, ka uz gariem jautājumiem var atbildēt īsi, bet īsie liek rakstīt un domāt par lielām un neapprakstāmām lietām. Tādi nevainīgi jautājumi reizēm atklāj ļoti dziļus tautas apziņas slāņus. Šajā gadījumā ir kā redzēt ezera gultni caur biezu ūdens slāni pārklājušo ledu. Ar tādām parādībām savos vietvārdu vēstures pētījumos nodarbojās latviešu akadēmiskajā vidē nepieņemtais Šēnbergs.

Ezera dibens un iedzīvotāju apziņas dziļākie slāņi ir seno Baltu tautu dzīves pēdas. To pārklāj vikingu okupācijas ūdens slānis un "jaunlatviešu" pliksala vēju nesto smilšu saskrāpētais baznīckungu ledus. Baltu Kultūra ir tikusi noliegta, izmelota un nīcināta. Sākumā to nīcināja šo teritoriju okupējošie vikingi, kuru pēcteči ir tagadējie "kuršu" un "zemgaļu" alus, gaļas un kautiņu festivālu svinētāji.

* * *

Vēsture atkārtojas.

Tieši tāpat kā viņu senči apspieda un savās okupētajās teritorijās nomāca Baltu Kultūru – katru norādi par tās esamību (*paverdzinātajām sievietēm izgriezta mēles, lai tās varmākām dzemdētajiem bērniem neiemācītu savu valodu un to, ko māte bērnam nodod caur balsi un runu*), tāpat viņu šodienas pēcteči no sava vidus vardarbīgi izspieda tur iespējamo Baltu kluba Kultūras darba pienesumu, kurš nekā nav savienojams ar viņu brutālajiem piedzeršanās, pierīšanās un izkaušanās priecīgiem.

Vilka dabu neizmainīsi. Pat uzvilkuši akadēmiski diplomētu vēsturnieku, valsts un baznīcas struktūru izlolotu folkloristu autentiskos – kapos sameklētos ietērpus, viņi nevar nomākt savu vilka dabu – kost katram, kurš dzīvo Kultūras apdāvinātu dzīvi.

Vilka dabu var vienkārši atklāt. Pasniedz vilkam draudzīgu roku un vilks kodīs – vilks nevar nekost – vilka daba ir viņa zobos un dvēselē – kost draudzīgā rokā. **Vilks ir apstākļu un savtīga aprēķina pulcināts individuālists.** Vilks individuālismu paceļ līdz iznīcinošai opozīcijai. Dabisks – distanci meklējošs vientuļnieks, attālinoties, tomēr paliek Dzīvības uzturēšanas Normās. Vientuļnieks neposta cita vientuļnieka dzīvi un vidi, bet vilks un bars, laupījumu paņēmis, turpina slepkavot tāpēc, lai to neiegūtu cits vilks vai bars.

Vilka savtība to padara par postītāju – nāves nesēju. Vilka dvēseles dabā ir pretējais Dzīvības rituma būtībai. Vilks tāpat kā vārnas, kraukļi, sikspārņi, zirnekļi, čūskas, grauzēji un kaķi pieder pie destruktīvās Mēness tumsas būtņu ģenerētās enerģiju plūsmas Zemes biosfērā. Mēs viņus ar pasniegtu roku pārbaudījām. Mēs viņu vikingu vilku – Baltu zemju okupantu dabu atklātībā iznesām.

* * *

Vēlāk baznīckungi turpināja vikingu vilku – vilkingu (*ne velti viņi tagad greznojas vilku ādās un saucas par vilku kopām*) **iesākto**. Ziemeļeiropā vilkingi pirmie pieņēma jūdaiski-katoliski-šamanisko “grēku piedošanas” evaņģēliju, kura aizsegā izvērsa savu baznīcai tīkamo rosību - Baltu zemju pievēršanu baznīckungu antimorālei, iekārošanai un Kultūras iznīcināšanai.

Baltu zemju un tautu pakļaušana notika no divām pusēm. No Rietumiem tā nāca kā Romas jūdaiski-katoliskā (*un vēlāk luteriskā*) ekspansija, bet Austrumos to darīja Bizantijas “pareizticības” nesēji. Romas katoļi savās “vispasaules” bīskapu (*slepkaivību*) sapulcēs veidoja savu tā saucamo reliģiju.

Baltu tautu reliģija bija Lielās Mātes virsvadībā dzīvošana. Te notika Druīdu Kultūras Joniskās iesvētīšanas. **Vilkingu uzdevums bija pārtraukt Joniskās iesvētīšanas un ieviest Apoloniskā surogāta atzišanu – pretnostatīt māsai brāli – Apollonu Artemīdai**. Par to savos darbos raksta Šēnbergs. Šēnbergs lieliski un pamatoti pierāda Britānijas ķeltu klātbūtnes pēdas Baltu zemēs, Kultūru radniecību, pēctecību, kā arī to abu daudz senāko sengrieķu (*bet patiesībā Mikēnu*) Kultūras pamatu.

* * *

Mūsdienu Latvijas akadēmiskā vide (*kas tai maksā – tas tai pasūta mūziku*) visādi noliedz Druīdu Kultūras klātbūtni Baltijā un tāpēc atstumj Šēnberga pētījumus. Tāpēc ir jautājums.

- Kas noliedz antīkās pasaules dižgaru - Pītagora un Plātona filosofijas Kultūru?

Atbilde ir vienkārša – Aristotelismā un Romiešu tiesībās balstītā baznīckungu oligarhija. Baznīckungiem vajadzīgās Romiešu verdzības palieku un jūdaisma – šamanisma sintēzes sistēma, ko savukārt, ar demokrātijas nosaukumu, savām vajadzībām izmanto tumšās hierarhijas ierocis - jūdokrātija.

Akadēmiskā vide Latvijā velti nēsā tādu pašas sev piešķirtu augstu apzīmējumu. **Es redzu, ka tā vairāk atgādina savās aliņās sūtošu**, tālāk par kārtējo graužamo saknīti un izkonkurējamo kaimiņu neredzošu un redzēt negribošu **kāmīšu koloniju**. Vietējie **akadāmiši** izliekas, ka (*vai varbūt tiešām*) nezina plašos Druīdu Kultūras izziņai vēltītos Rietumeiropas **akadēmisko** vēsturnieku pētījumus. Viņi izliekas vai tiešām nav dzirdējuši par atsevišķiem Druīdu Kultūras jautājumiem vēltītām konferencēm, ikgadējiem Druīdistu kongresiem un daudzajām Druīdu dzīves izpētei vēltītajām monogrāfijām un rakstu krājumiem.

Vietējie akadāmiši nekā neskar (*vai viņus tas neinteresē – neinteresē nekas pirms bīskapa Alberta ierašanās*), **noklusē un patiesībā noliedz Druīdu Kultūras pēdu esamību** (*viena tāda “pēda”, “Lielās Galvas” veidā, stāv alus dzertuvju sētas pusē, skvērā pie Lielās Ģildes koncertzāles. Acīmredzot akadāmiši nekad tālāk par alus dzertuvi nav tikuši*) **Baltijā** – acīmredzot turpina jūdaiski-katoliski-šamaniskās baznīcas iesākto un izpilda tās rīkojumus (*“materiālisti” ir “ideālistu” kalpībā*).

Šajā jautājumā sevišķi izcilais “mākslas un kultūras zinātnieks” O.Spārītis (*“Rīgas pieminekļi un dekoratīvā tēlniecība.” Rīga. 2007.*) raksta: “Skulptūra pretendē uz kultūras pieminekļa statusu, jo daļa folkloras tradīciju kopēju uztur spēkā mītu par šīs galvas kultisko funkciju un saistību ar Rīgas teritoriju apdzīvojušo **īvu cilšu** rituālu praksi,” un vēl turpat mēs atrodam viņa kategorisko apgalvojumu: “Nav zināms akmens skulptūras mērķis un tas, kas tajā attēlots.”

- Kam un kāpēc nav zināms?
- Kāpēc visādi augsticīnījamais Spārītis nezina to, ko zin daudzi citi akadēmisko aprindu mākslas, kultūras un vēstures speciālisti aiz Latvijas robežām tajā Eiropā, kuras vēstures un kultūras daļa esot Spārītša un viņa akadēmīšu pulciņa Latvija?

No viņa paša rakstītā izriet, ka viņš nekā nezina par Druīdu Kultūras uzturēto centralizēto valstu darbības principiem – Nemetonu un Omfalu. **Nemetons ir valsts administratīvās pārvaldes centralizācijas, hierarhiskās pakārtotības un varas vertikāles princips.** To simbolizēja administratīvajos centros izvietotās “lielās galvas”.

Centralizētā valstī, tāpat kā Cilvēka organismā, valsts iedzīvotāju darbību saskaņo centrālā varas orgāna Saprāta un prāta – galvas (*no tā runā saglabājies valsts, pilsētas un ģimenes galvas arhetips*) – vadītā “nervu” – administrācijas sistēma. Tā ir vīriešu pasaules kārtības – centralizētas Āriešu valsts zīme, kādas nekad nebija līviem. Līvi nav indoeiropieši. Līvi – somugri ir ceturtnās rases paliekas. Piektās - Arjiešu (*nāk no Arjavartas ielejas Indijā*) rases piektā – Teitoņu apakšrase (*Balti*) dzīvoja centralizētās valstīs. Šo valstu dzīves kārtību uzturēja Druīdu Kultūra, Druīdu izglītības un sabiedrisko attiecību sistēma, kurā **Nemetons ir ap Zināšanās balstītu centrālo varu apvienota, tai pakārtota, administratīvi – teritoriāla pārvalde.**

Druīdu Kultūrā, izglītības un sabiedrisko attiecību sistēmā blakus Nemetonam – laicīgajai varai, darbojās **Sieviešu pasaules visur esošā savdabīgi centralizētā Mākslas, Reliģijas un Zinātnes vara – Omfalas princips.** Omfalas Zināšanas caur Joniskajām iesvētītāšanām un no tām lejupejoši organizētu izglītības sistēmu tiek nodotas Nemetonam.

Omfala ir svešām acīm slēptā un slepenībā sargātā Cilvēka iekšējās dzīves Kultūras – Zināšanu, Goda, Sirdsapziņas un Sadarbības vara.

Omfala ir noslēpumu sargājošais un noslēpumu nesošais trauks.

Omfala ir katra Sieviete, sakrālais centrs, noslēpumu glabāšanas un tālāk nodošanas sistēma.

Omfala ir Joniskās (*Jāņu*) iesvētītāšanas.

Omfala ir blakus Nemetona runas laicīgajai valodai pastāvošā slepenā Sieviešu – Omfalu valoda un runa.

- **Omfala visas Omfalas vieno Omfalā.**
- **Vikingi, iznīcinot Baltu Kultūru, sakropļoja Nemetonu un pilnībā iznīcināja Omfalu un Omfalu valodu – Omfalu runu.**

- Kā tad tāds “mākslas vēsturnieks” – latviešu akadēmiskās “Kultūras darbinieks” nav iepazinies ar savu rietumu aizrobežu kolēģu darbiem?!

- Vai tikai te nav viņa palīdzība Baltu vēstures slēpšanā un mīta par “baltu ciltīm” iegalvošanā?

Tagad ir izveidojusies tāda dīvaina aina. Druīdu kultūras pēdas ir visā Eiropā no Britānijas līdz Urāliem un no Baltijas jūras līdz Vidusjūrai, bet akadēmīšu skatījumā to it kā nav Igaunijā, Latvijā un Lietuvā – pie to robežām “tās beidzas”. Krievijas pusē aiz Narvas tās ir, bet Igaunijas pusē šaipus Narvas to vairs neesot. Blakus Kuršu kāpai – Vislingu kāpā to ir kā biezs, bet Kuršu kāpā nekā tāda neesot. Visapkārt ir, bet te – šo akadēmīšu aliņu tuvumā pie viņu robežām tās pēkšņi izzūd. Tās var skaidri redzēt Rīgas pievārtē Brīvdabas muzejā – bet “nekur Latvijā nekā tāda neesot”.

Vai nu **akadēmīši** negrib atteikties no saviem rakstiem (*un uz tiem balstītajiem “zinātniskajiem” grādiem*), kuros stāstījuši, ka te pirms Alberta nekā cita kā primitīvas ciltis

nav bijis, un tad tā ir antizinātniska attieksme, vai arī viņi **dzīvo kādā citā realitātē** – no apkārtējās vides un konteksta izolētā “melnajā caurumā”, “īpašajā vēsturē”, “īpašajā kultūrvīdē”, “izcili īpaši neatkārtojamā folkloras pasaulē” un **īpašā Ķeņča lūgšanu tikumu normā**. Kaut gan te viņi nav oriģināli. Jau sen pirms viņiem admirālis Nelsons reiz, kad teica, ka neredz viņam sūtīto signālu, tālskati lika pie aklās acs...

Tad nav brīnums, ka tādu akadēmīšu izskolotais **LKP radījuma “Tautas frontes” priekšsēdis Dainis Īvāns** sev pieraksta vissavienības (PSRS) pirmrindnieka žurnālistikā laurus – pirms viņa dabas objektu aizsardzībā (*viņš runā par savu rakstu “Literatūrā un Mākslā” pret Daugavpils hesa celtniecību*) nekas tāds neesot noticis, viņš esot darījis un izdarījis to, ko pirms viņa neviens visā PSRS-ā neesot darījis un iespējis. Te nu jautājumi paši prasās:

- Un kā tad, Dainīt, Baikāla aizsardzībai veltītā žurnālistu un zinātnieku kampaņa centrālajā presē?
- Vai tad, Dainīt, par to kinoteātrī “Rīga” neskatīji tam (*par to*) uzņemto filmu?
- Un kā tad, Dainīt, ar Sibīrijas upju aizstāvību?
- Un vai tiešām nekad neesi redzējis nevienu padomju kinodokumentālistu uzņemto filmu par dabas aizsardzību?
- Vai nekad neesi redzējis kinoteātros pirms mākslas filmām rādītās hronikas?
- Nu ko tu, Dainīti, te mums daino - stāsti?
- Jaunu folkloru taisi?
- Nu kāpēc tu, Dainīt, jaunajiem kāmišiem par PSRS laikiem melo? (*Ne pats tu liels un ne tavs vārds, bet tevi sūtījušā vara*)

Tieši tāpat kā Īvāns sev pieraksta “īpašā Latviešu” žurnālistikas pirmrindnieka un varoņa laurus, tāpat viņš nekad neatzīs, ka **tādam rakstam**, tāpat kā slavenajai Mavrika Valfsona runai par Molotova-Rīberntropa paktu, **pasūtījums nāca no** (*viņa paša vēlāk žēlabās pieminētajiem “mēs”*) **LKP (Latvijas Komunistiskās partijas) CK funkcionāriem, kuri tādā veidā pildīja PSKP CK līniju uz PSRS demontāžu** – šīs zemes nodevību – **nodošanu āmurikāņu un gejpriešu kapitālistu izlaupīšanai** (*ko tagad 4.maijā svin*).

- Ja jau āmurikāņi, neslēpjoties un lietišies par “sliktā zēna neitralizēšanu” var trešās valsts teritorijā publiski noslepkavot Irānas valdības locekli – otro Cilvēku valstī, ja žīdi un turki var Sīrijā darboties kā savās biksēs, ja **tagad katrs var notikumu dalībnieku acu priekšā un klātbūtnē pārrakstīt vēsturi**, tad kāpēc Īvāns nevar sev likt galvā pirmatklājēja varoņa laurus?
- Vai viņš, savu “īpašo”, no vispārējā konteksta izrauto, stāstu stāstot, dara ko citu, kā vietējie akadēmīši?
- Ja viņi var taisīt savu “īpašo Baltu tautu vēsturi”, tad to taču var arī Īvāns?
- Tad taču acīmredzot tam ir kāds pasūtītājs?

Tāpat, kā Īvāna rakstam pret HESu caur LKP CK bija pasūtītājs no PSKP CK, tā tagad viņa runām par to, ka “PSRS-ā nekā tāda neesot bijis” arī ir kāds (*tālu nav jāmeklē*) pasūtītājs kopīgajā vēstures pārmelošanas samazgu straumē. Te jau tagad žurnālistikā, radio un TV ir tāds, pat ne vairs “nemirstīgs pulks”, bet vesela desocializācijas divīzija un vislatvijas pretpadomju cīņas armija. **Kādam taču dzimtās zemes izlaupīšana jāpārmelo par augšupeju un nodevība jāpārkrāso par varonību. Tā ir tāda veco noziegumu balsināšana**. Reizē ar to notiek plaša un dziļa latviešu valodas iznīcināšana – pārtaisīšana par angļu runu.

Šajā sistēmā katoliskā baznīckungu oligarhija turpina vilkingu sāktu Baltu-Druīdu Kultūras iznīcināšanu. Tur, kur vilkingi to brutāli fiziski iznīcināja, tur baznīckungi to pašu izvērta jau smalkāku – kultūrintervences paņēmienu veidā. **Tieši tāpat, kā tagad pedofilo katoļu baznīckungu pavadā un vadībā izauklētajā liberālisma tolerancē** esot jāatsakās no ģimenes, ģimeni un sabiedrību uzturošām vērtībām, tāpat vilkingu pēdās nākošie baznīckungi to, ko vilkingi nīcināja fiziski, tagad (*līdz šai dienai*) nīcina idejiski – tautas apziņā.

Viņi izskauda iepriekšējo Āriešu – Teitoņu rakstību un tās vietā ieviesa savu – piemums latīņu, bet pareizticīgajiem – tagad slavināto mūku Kirila un Mefodija no Romiešu rakstības uztaisīto surogātu – kirilicu. Tās (*tāpat kā latīņu burtu brutalizējumi - rūnas*) izspieda te esošo **49 burtu** Cilvēka apziņas čakru sistēmā balstīto **Omfalas vītnes rakstu sistēmu**. Baltu rakstu sistēma uztvēra un atainoja smalkākas balss un izrunas nianšes. Katram ir skaidrs, ka rupjā – brutālā fonētiskā izteiksmē nevar izteikt smalkas garīgas vibrācijas ierosinātos jēdzienu un vārdus. Rakstības maiņa no valodas izspieda vārdus – runu un no runas domāšanu. Vienkāršos vārdos never ietērt Augstu Domu Runu, kurai vajag īpaši izsmalcinātu – niansētu skanējumu un tāda skanējuma pierakstu – Omfalas vītni.

Rakstības maiņa izspieda Baltu tautu pirmsvilkisma valodu – to noplicināja un atņēma jēdzienu dziļumu. To, ko varēja attēlot 49 burtu sistēmā, nevar attēlot romiešu un kirilīcas rakstībā, tāpēc tur izzūd un transformējas tautas domāšanas valoda un, valodas izteiksmes līdzekļu sašaurināšanās dēļ, arī tās apziņa – izzūd tautas un valodas jēdzieniskais – filosofiskais – pārpasaulīgais runas saturs. **Baznīckungi iznīcināja Pārpasaulīgo valodas Kultūras saturu un runu virzīja uz ikdienišķās sadzīves saziņas līdzekļa lomu.**

Valoda, fonētika un rakstība -runa pasaulīgo vieno ar Pārpasaulīgo, bet baznīckungi darīja visu, lai Baltu runai atņemtu tās dabu. Īstas, izsmalcinātas valodas un raksta formas Cilvēka apziņu saista ar Pārpasaulīgo, bet **baznīckungu vadībā runas un raksta vienkāršojumi valodu no Pārpasaulīgā atdala.**

Vēlāk tajā, ko tagad par Krieviju sauc, nāca pareizticības reformas terors, bet tajā, kas esot Eiropa – protestantisma terorisms – baznīckungu kari. (*Kā katoliskā, tā arī tās sektu – atvasinājumu (līdz pat mormonismam) vide ir nepārtrauktu pretrunu plosīta.*) Bizantiskā pareizticība tautas runu savā teritorijā apkaroja tāpat, kā to savā teritorijā darīja katoliskā un luterāniskā baznīca. Tās izskauda ar savu ideoloģiju nesavienojamus jēdzienus, bet to vietā ieviesa citus. (*Tieši tāpat tagad ar angļu runas pārcēlumiem no latviešu apziņas izskauž latviešu runu.*) Tā tika mainīta vienotā populācijas apziņa. **To var redzēt arī latviešu folklorā.**

Tā rezultātā tautas un baznīcas runas sadalījās. Baznīca ievēroja savas pseidoreliģiskās runas izmaiņu tradīcijas, bet **tauta arvien straujāk pagrīma zemrunas – ļautiņu valodas līmenī**. Visādas Inas Druvietes un viņu vilkači atkritumvalodas pūstošo burbuļošanu tagad sauc par “valodai neatņemamo dzīvi”. Tur, kur Cilvēka augstākais sasniegums – vārds un runa viņu saista ar Pārpasaulīgo, tur **Indruvieši ievieš valodas un runas izkropļojuma (toleranci pret mēslu runas valodu un valodas piemēslošanu – mēsli valodā un mēslu runas valoda viņu mutes stāstos kļūst vērtīgāka par Cilvēka Saprāta un prāta runas valodu) kultu – turpina baznīckungu iesāktu Cilvēka atdalīšanu no Dieva – to, ko antīkajā tradīcijā sauca par buršanu un sātanismu**. Mūsdienu “kristīgo” tautu runa ir savu senču atkritumvaloda – publiski nelietojama – lietotāju apkaunojoša zvērveidīga, ārpuskultūras ļautiņu runa. Tā ir atdalīta no Pārpasaulīgo sasniedzotās antīkās runas.

Puškina laikā anglosakšu “Eiropas apgaismības” strāvu ietekmē **Krievijā** notika **valodas izmaiņa**, bet Latvijā krietni vēlāk – anglosakšu inspirēto “jaunlatviešu” kustības laikā. Tagad vietējie “gejrocensoņi un gejtērgeri” to pārveido par angļu slengarunu.

Krievu vēsturi falsificēja Romānovu uzaicinātie “humanizētie” vācieši, bet “latviešu” vēsturi Romānovu vēstures gultnē uztaisīja anglosakšu inspirētie jaunlatvieši un viņu ideoloģiskie mantinieki. Tādā kārtā vieni (tāpat kā tagad par II pasaules kara gaitu) taisīja savu “vēsturi”, bet citi uz tāda taisījuma pamata “uzaudzēja” savu – vēl citu “vēsturi”. Un, tādā pat veidā, kā baznīckungi Eiropas tautām atņēma Pārpasaulīgo, tā tagad viņu perversie izbarojumi-lgbtisti ar runas kropļošanu prātam atņem pasaulīgo – ģimeni un tās nesto svētību – fiziski reālo nākotni.

Šajā gultnē zem tā paša “deķīša” ielien arī latviešu akadēmiskās “inteliģences” aprindas un viņu izbarojuma loks. Kā viņu anglosakšu elku admirālis Nelsons, tālskati pielicis pie aklās acs teica: “Signālu neredzu,” tā arī viņi tagad saka: “nekādu valstisku veidojumu un Druīdu Kultūru te neredzam – tikai mežonīgas ciltis – tikai ciltis vien.” Tur, kur Rietumeiropas akadēmiskā vide ir dziļi iegrimusi diskusijās par **tām zināmo, bet nesaprotamo Druīdu Kultūru** – tās saistību ar antīkās Kultūras pamatplūsmu – Pitagorismu un Platonismu, tur “progresīvi nacionālā” Latvijas akadēmiskā “vēsturnieku” vide sakās par to nekā nezinām.

Viņi saka: “Mēs neko par to nezinām – mēs te nekādas tādas Druīdu Kultūras un valstiskās dzīves pēdas neredzam.” **Kultūras pēdas neredz tie, kuros nav Kultūras un tie, kuri tāpēc tādas pēdas apzināti dzēš.** Tāpēc ir jautājums:

- Latviešu zemniecības augļi - akadēmiskie “vēsturnieki” ir dabiski akulturāli vai apzināti vēstures pārtaisītāji – slēpēji – smacētāji?

Mana atbilde ir tāda, ka Kultūras klātbūtnē **viņi jūt savu niecību, dzīves un dvēseles tukšību** – savu nomācošo ķenciski pārdotā Goda trūkumu un dzīvi bez Pienākuma, Tikuma, Mīlestības un Pateicības – **dzīvi svingeru pulciņā**, bet citādi dzīve bez Kultūras klātbūtnes viņiem ir “tā nekas – tīri labi pieņemama un interesanta pakāmišķošanās”, ka tā ir šo jezuītiski akadēmisko “vēsturnieku” ideoloģiskās un par savu “krēslu” bijīgās ieprogrammēšanas – zombēšanas politikas darbība, kura nekādā gadījumā nenoņem katra zombēšanai labpakļāvīgā (*varēja taču painteresēties*) svingeru pulciņa dalībnieka atbildību par tālāko melu izplatīšanu. Acīmredzami tādu zombēto “vēsturnieku” iekšējā vilkingu daba pilnībā sakrīt ar zombējošo baznīckungu dabu. Un tas ir saprotams – **baznīckungu (jezuītu) izbarojums – idejiskā piena iezīdēji turpina baznīckungu iezīmēto līniju.** Tagad viņi var stāstīt, ka “baznīcai nav varas pār šo “laicīgo” valsti”, bet tas, kurš tam tic, ir lētticīgs muļķītis – katra “Latvijas politiķa” un “kultūras lieldarbinieka” pauti ir stingrā kāda baznīckunga dūres kontrolē. Neticiet – izsekojiet viņu biogrāfijas! Baznīckungi pat sponsorē savu “kamieļpēdu dzejas” izdevumus.

- **Akadēmiskie “vēsturnieki” ir “dzeguzēni” Baltu Kultūras ligzdās!**

Kaut kādā indīgā veidā sakrīt vilkingu, baznīckungu, angļu taisīto “jaunlatviešu”, šodienas akadēmisko, kā arī visādu Gejropas šovmeņu un vietējo politisko klaunu kultūrpolitiskās intereses, uz kuru bāzes notiek sociālā dekonstrukcija Latvijā. Dekonstrukcija tādā nozīmē, ka viņu te ienestā deģenerācija skar visus sabiedriskās dzīves (*politikas*) pamatus. **Sabiedrība – tas ir ģimene – tas ir vienāda domāšana, vārdi un jēdzieni – viensprāts – viena runa.** Ģimenē ir viena doma un viena runa. Tur, kur domā tā un tā runā, ir tāda ģimene.

Ģimene – tas ir “totalitārs” pasākums. Tajā valda kopīga mērķa, līdzekļu un darbības diktatūra. **Tas, kurš nav gatavs tādai “totalitārai” diktatūrai, tas nav gatavs ģimenei.** Izjūk tās kopdzīves, kurās nav kopības diktatūras un vienprātības “totalitārisma”. Tur, kur blakus rosoties, katrs domā un runā – vārdos saprot citu, tur nav ģimenes. Dekonstruktori

grauj kolektīvās dzīves domu un darbu - runas kopību. **Dekonstruktori, lietojot savu atkritumu valodu, grauj runu.**

* * *

Paradoksāli, bet **Zināšanas par Esošo dod no Zināšanu veidotas Sapratnes izrietošā pasaules uztvere.** Sapratne pieaug caur Zināšanām, bet **Sapratne ir apziņas spēja harmonijā starp apziņā esošo un jaunpienākošo asimilēt jauno.** Caur harmoniju – Mīlestību Sapratnē jaunais pārtop Zināšanās un tālāk par pilnveidotu Sapratni, kas ir neatņemama Mīlestības - harmonijas daļa. Tādā veidā Mīlestība pati sevi vairo. **Mīlestība vairo Mīlestību.** Tādā veidā sevi vairo Sapratne. **Sapratne vairo Sapratni.** Tādā veidā Zināšanas par Esošo vairo Zināšanu iegūšanas iespējas. **Zināšanas vairo Zināšanas.** Ko mēs zinām par pasauli, tā mēs uztveram pasauli – tā mēs to saprotam. Tāpēc ideālists brīvi izzin materiālo, bet materiālistam ir slēgta pieeja Pār pasaulīgajam un Ideāli cēloniskajam un tāpat arī materiālā izziņas plašumam. Materiālists “iemūrēts” izziņas specializācijas šaurībā.

Zināšanas, Uztvere un Sapratne ir nepārtrauktā izaugsmē savstarpēji atkarīgu un pilnveidojošu parādību runu veidojoša trīsvienību. Kā esam mācīti – tā par to domājam – tā to redzam - tā arī runājam. Bez Mīlestības nav Sapratnes. Bez Mīlestības nav Zināšanu. Bez Mīlestības nav apkārtesošā uztveres. Bez Mīlestības nav runas un runas sapratnes. **Sociāli dekonstruētā – dezorganizētā – desocializētā – atomizētā vidē nav iespējama izglītība un savstarpējā Sapratne.** Tāpat nav iespējama sadarbība, bet no valodas izzūd runa. **Sociālā dekonstrukcija, atstājot valodu, iznīcina runu.**

* * *

Runa nenozīmē skaņu – valodas fonētiku, bet valodas saturu – semantiku. **Fonētika un gramatika ir valoda.** Runa ir tas, ko nes valoda. **Valoda ir, bet runa iet.**

Baltu tautu runas pamatā ir **religiskās dzīves domas, Zināšanas un Lielās Mātes godināšana.** Tam nav nekāda sakara ar tagad tik modīgo “jaunpagānismu”, “senču rituālu” piekoptā un tamlīdzīgām blēņām, kas ir tikai teatralizēta ākstīšanās – mūsdienu rietumnieku šamanisma interpretācija – teātris par Baltu tautu atkritumu un vilkingu piekoptās maģijas tēmu.

Baltiem Lielā Māte nav persona, bet ir “bezsejas dievs” – **Dabas Likuma Radošā Gudrība, Enerģija un Tīrā Matērija Dabas Likuma izpildes darbībā.** Lielā Māte Gara acīm skatāma treju Esamības aspektu vienībā.

- **Pirmais ir Sofija – visa sākumā esošā Dievišķā Gudrība.**
- **Otrais ir Vesta – Dievišķā Dzīvības Uguns.**
- **Trešais ir Mare – Dievišķās Dzīvības Uguns un Sofijas darbības augļiem formas dodošā Tīrā Matērija.**

Lielo Māti nepielūdza – Lielo Māti godināja, cienīja un bijīgā apbrīnā vēroja tās skaistumu un lieca galvu Cilvēkam neizmērojamā spēka, arī stihiju bardzības priekšā. Balti To nepielūdza tāpēc, ka ir muļķīgi lūgšanas sūtīt Likumam, Tā izpildes kārtībai un darbībai. Tas, ko tagad maldīgi sauc par lūgšanu, Baltiem bija iekšējā saskaņošanās ar Likumu un ieklausīšanās Tā darbībā – tā bija dziļa ieklausīšanās kā sevī, tā arī Lielajā Mātē.

Baltiem lūgšana nekad nebija kādu vārdu atkārtošana, tā bija dienišķā Likuma izpilde – darbības runa – dzīve saskaņā ar To. **Saskaņu ar Likumu,** izpildi un rezultātu **izjuta** šo treju aspektu – **Sofijas, Vestas un Mares sintēzē – vienmēr Auglīgajā Mīlestībā,** kas visu pasauli piepilda ar saviem bērniem – Zemes, Debesu un ūdeņu dzīvībām. Tie auglīgo

sieviešu tēli, kurus mūsdienu vēsturnieki domājas par Lielo Māti esam, ir Cilvēkam sajūtamās Lielās Mātes Mīlestības simboli. **Ar to mūsu istie senči teica, ka auglīga ir tikai Mīlestība.** Tikai Mīlestība ir radoša. Viss cits ir Mīlestības augļi vai tās trūkuma rezultāti.

Ar **ši pamata Sapratnes** veidotu Uztveri varam vērot runu – tās tuvumu vai traumēto attālumu no Baltu dzīves pamata. No šīs Sapratnes, ņemot vērā traumējošo brūču dziļumu un plašumu, mēs tagad varam pievērsties Jūsu iesūtīto izteicienu apskatei un to paplašināt – pacelt jaunā Zināšanu un Mīlestības pildītā Sapratnē.

* * *

Jums taisnība – krievu “berežonnogo Bog berežot” nav tas pats, kas latviešu “sargies pats, tad Dievs tevi sargās”. Latviskais ir krieviskā “na boga nadeijsja, a konja privjazivai” analogs, kas latviski skan: “uz Dievu **ceri**, bet zirgu piesien.” Tāda “zirga siešanā” nav Dieva darbības nenovēršamības – tajā nav Likuma, tajā ir ārpus Likuma bezpalīdzībā nikuļotāja atmiņa par to “kā bija, kad bija...”.

Par to - “Dievs tevi sargās” var būt cita, ārpus šī raksta kontekstā esoša, runa, bet ja nu ļoti gribam, tad varam pieskarties citām līdzīgām nozīmēm, kuras varētu tajā skanēt. Ja tas skanētu: “Sargies pārkāpt sargājošā Likuma robežu”, tad tas būtu tieši Baltu Kultūras – Sofijas kontekstā, un, ja tas būtu: “nekaitē sev, tad būsi hierarhijas aizsardzībā,” tad tas būtu Baltu Kultūras – Vestas – Radošās Uguns – Dzīvās Ētikas Kultūras izpratnē, bet šodien **runa neiet par to – tai ir cita virzība.**

Tagad izteiciens “... tad Dievs tevi sargās” nozīmē individuālista attiecības ar to, **ko viņš domā, kad saka “dievs” un sava “dieva” šamanisko pielabināšanu, uzpirkšanu un nolīgumu ar to, šī nolīguma pienesuma upura un apsolījuma robežās.** Tas tieši ir tā saucamās “kristietības” – jūdaisma šamaniskā ietērpā garā – no Dieva – Likuma atdalītas būtnes sevis pretnostatīšana Likumam - rosīšanās ap vecu kaulu kaudzi – caurumiņa meklējumi, pa kuru varētu piekļūt savtīgai Likuma grozīšanai. Savtīguma sapulcināto likumpārkāpēju un izstumto noziedznieku - **vilkingu, “dzīves reliģija” ir maģijas piekopšana - šamanisms.**

Tas ir jūdaiskās tirgošanās ar “dievu” – ar šamanismu saskanīgās “kristīgās” baznīcas pienesums un atklāj jūdaisma šamanisko saturu. Tieši šis šamanisms – **iluzorā tirgošanās ar varu (“lūdziet un jums taps dots”) un varas Avotu** – Dievu - Likumu ārpus Likuma darbības robežām (*tikai tur – ārpusē pastāv tirgošanās ar to – tas ir tas, ko šodien sauc par korupciju*), ir tas, ko šodien redzam kā folkloristu piekoptās (*viņu*) senču tradīcijas un rituālus. Šis rituāls saka – **“cik tu darīsi to, tik es darīšu šito” – tāds rituāls noliedz Likuma darbības nenovēršamību (likuma neuzpērkamību) un rituāla izpildītāju ceļ pie Likuma lobētāja goda.**

Tas būtībā apgalvo to, ka nav tāda pāri visam stāvoša Likuma (apgalvotājs to neredz) un Dieva Labvēlības, bet visa – katras darbības aizsākums ir pats aizsardzības meklētājs. **Tas nozīmē to, ka “dieva” aizsardzība ir jānopelna,** par to ir jācīnās, ka **“dievam” ir jāizpatīk ar labiem darbiem.** Tas nozīmē, ka Cēloņa sekas noliedz sava Cēloņa dabu – no sevis izraida sava Cēloņa Dievišķo Sākotni – atsakās no sava Rādītāja. Rādītāja dabā ir bezcēloņa Mīlestība, katra sava radījuma labāko iespēju uzturēšana.

Apmēram tā, ka, lai Cilvēks apēstu augli, kādām šūnām viņa organismā ir jāpadzied slavas dziesmas Cilvēka gudrībai un jāpielabina ar kādu rituālu, it kā Cilvēks pats negribētu augli ēst. Cilvēks augli ēd nekā nedomājot par viņu labi lūgušām šūnām, bet tāpēc, ka tā vērtību velta visa organisma kopīgajai un tātad arī katras (*arī viņu nelūgušās*) šūnas dzīvei.

Baltu izpratnē katrs ir potenciāli vērtīgs tik, cik viņš ar savu individuālo evolūciju var iekļauties kopīgajā (*dzimtas, kārtas, tautas, rases un Cilvēces*) Evolūcijā. **Katrs ir sargāts ar viņam doto iespēju uzturēšanu.** Baltu izpratnē Labvēlība - “sargāšana” ir vispirms, pēc tam

ir “sargātā” atbildes iespēja – Pateicība un darbs Evolūcijas gultnē. Viņš **var būt “aizsardzībai atbilstošs”**, ja ir ticis sargāts, jo pārmērīga spēku ietekme katru var samaitāt, novest no ceļa un, izmantojot vienmēr esošo zināšanu trūkumu, pakļaut krāpšanai.

Protams, gribas brīvības apstākļos pastāv mijiedarbība starp “esmu likumpaklausīgs” un “mēs sargājam”, bet ir saprotams, ka **“likumpaklausīgs” ir “sargājošā” Ticības “sargājamā” spēkiem robežās**, tāpēc “sargājam tos, kuru aizsardzības mērķtiecībai ticam”, tomēr ne sargāšana, ne ticība “sargātā” labajai gribai nav viņu paverdzināšana, viņu gribas brīvības ierobežošana. Tāpēc Balti zin, ka Likumi un to izpildītāji - Dievi – tic savu radījumu labajai gribai, bet Uzticība Dieviem vairo Dievu sargājošās spējas. Tāpēc iziešana ārpus sargājošā Likuma robežām ir “sargājošā” ticības atstumšana un nepateicības vadīts pārkāpēja gribas akts, tāpēc atbildību par to nes pats pārkāpējs.

* * *

Ticība – ticība kāda spēkiem, kaut kā esamībai, ir sevišķs jautājums. Esamība nozīmē to, ka šī parādība ir kāda cēloņa radīta vai ir kādā no esamības stāvokļiem – potenciālajā, neizpaustajā vai izpaustajā. Tāpēc te nav runa par to “vai tas ir, vai tas nav”, bet vai “mēs to atbalstam šajā stāvoklī”. “Vai tu Uzticies šim “dievam”” ir “vai tu atbalsti šo “dievu””. Pie tam šī **Ticība nav tas pats, kas Uzticība un Cerība.**

- **Cerība ir intuitīva – Sirdsapziņas diktēta Zināšana par iespēju doto nākotni.**
- **Uzticība ir intuitīva – Sirdsapziņas diktēta Zināšana par Uzticību nesošā darbības labdabību.**
- **Ticība ir Uzticību nesošā darbības atbalsts.**
- **Bez Ticības nav Uzticību nesošā darbības rezultāta.**
- **Bez Ticības nav Cerību piepildījuma.**

Ticībai, Cerībai un Uzticībai ir atšķirīgas metafiziskās dabas. Cerība un Uzticība ir pasīvi labdabīgā cēloņu izraisīto seku (*cerošā un uzticību dāvājošā*) apziņas stāvokļi, bet **Ticība ir aktīva līdzdalība notiekošajā darbībā.**

Katra darbība – esamība (*esamība ir tikai darbībā un tās augļos*) ir Vīrišķās aktivitātes un Sievišķās atzinības – atbalsta sadarbības rezultāts. Viss Esošais pastāv visdažādāko spēku, parādību un formu mijiedarbībā. **Viss Esošais gūst Esamību tajās darbībās, kurās saņem atzinības atbalstu.** Vīrišķi aktīvā darbība saņem Sievišķi aktīvo atbalstu.

- **Esamību veido enerģiju un enerģijas polaritāšu sadarbība.**

Vīrišķā Aktivitāte – Domas veidošana sadarbībā ar Sievišķo Saprātņi kļūst par Gudrības darbību un tās augļiem. Cilvēka labā griba, viņa Interesu radītās spējas gūst izpausmi tad, ja tās ir viņa intereses saprotošo atbalstītas. **Ticība ir Atbalsts viņa interešu radīto spēju labdabībai.**

No vienas puses nāk spējas, bet no otras nāk Ticība spējām.

- **Vīrietis labvēlībā Spēj.**
- **Sieviete uzticībā atbalsta – Tic.**
- **Bez Sievietes Ticības nav Vīrieša spēju rezultāta.**
- **Bet atbalsta nav darbības rezultāta.**

Aktīvā tieksme ir cēloniskais dzinulis, bet atbalsts ir dzināja darbības mehānisms. Te, protams, ir jāņem vērā cēloniskā hierarhija. Radošais Likums ir augstākais cēloniskais princips. Visi Likuma radījumi – būtnes, formas un parādības ir Tā radītas. **Nav iespējams seku jautājums par savas esamības cēloņa esamību – tas ir slimas apziņas absurds.** Likuma radījumi, atbilstoši savai dabai, sevī nes Likuma dabas daļas. Tās ir cēloniskas radījuma dabā un dabas darbībā – ir vērstas uz augstākā cēloņa (*Likuma*) darbības iemiestošanu savu, Likuma doto, spēju robežās. Likums visās savās izpausmju formās diktē sevi – sava cēlonisma diktēto seku darbību – **Likums izpaužas – ir redzams darbības sekās.** Sekas nāk redzamas tikai caur **cēloniskajam atbalstošajām** un tam darbības instrumentus dodošajām - sevi ziedojošajām – atbalstu dodošajām enerģijām.

- **Atbalsts cēlonisko piepilda ar darbības iespējām.**
- **Cēloniskais nāk Ticības piepildītā vidē.**
- **Kad ticam, tad pievienojamies cēloniskajam tā mērķu īstenošanai.**

Iepriekš minētajā “na boga nadeijsa...” nav Ticības tam, ko “zirga sējējs” sauc par dievu. “Sējējs” Ticību atstāj pie sevis un tāpēc nedod iespēju cēloniskajam – Dievam tā darbības līdzekļos. Te, protams, runa nav par fizisko pasauli (*fiziskajā valda apgriezti Pār pasaulīgā atspoguļojumi*), runa iet par smalkajā - enerģētiskajā darbības jomā notiekošo. **Viena Cilvēka apziņas darbība bloķē vai atbalsta cita Cilvēka apziņas darbību un tāpat arī darbības rezultātus.**

Ticība nav un nevar būt vērsta uz cēlonisko. **Nav iespējams jautājums par Radošā cēloņa – “Dieva” – esamību.** Nav iespējams seku jautājums par savas esamības cēloņa esamību – tas ir slimas apziņas absurds. Nav iespējams jautājums “vai tu tici Dievam”, ja tas liek domāt par tā esamību vai neesamību. Var būt jautājums par Uzticību un atbalstu – Ticību “Dievam”. Antīkajā filosofijā ir involūcijas un evolūcijas jēdzieni. **Evolūcija ir virziens** no zemākā involūcijas punkta “Sat-ana” **uz atgriešanos pie radošā cēloņa.** To apzīmē ar grieķu burtu delta un tāpēc sauc par “deus”.

- Vai Tu tici Dieva - Evolūcijas Labvēlībai?

Tas ir jautājums par to, vai tu atbalsti “Dieva” darbību. Bet, ja tu netici “Dieva” darbības labdabībai, tad Tu neatbalsti - šaubies par tā darbības spējām, vai arī par tā darbības cēlonisko dabu – tā seku labdabību.

Un te nu ir īstais laiks atcerēties žīdu kunga– tumsas būtnes Seta – krokodila ēzeļausaino formu, kas ir mūsu Baltu Dieva antipods. Protams, ka žīdi, zinot sava kunga Seta (*materiālo labklājību dodošā*) dabu, tam neuzticas. Žīdi saprot, ka viņiem šajā materiālajā “Ķeņča lūgšanu” pasaulē katram savs deķītis jāvelk uz savu pusi – ir jādiņģējas, jākaulējas par katru gramu, centimetru un eiriķi. **Te viņi nedrīkst Ticēt. Te nedrīkst dod savu līdzdalību** tam, kam neuzticas – **Seta savtīgai dabai. Neuzticība Setam ved pie neticības Seta darbībai.** Tāpēc arī ir tāds žīdisma izteiciens - “uz Dievu ceri, bet zirgu piesien”.

“Sargies pats, tad Dievs tevi sargās” runā par to, ka, ja **Tu, neuzticībā kungam – Setam esi darījis savas gribas robežās, tad, atraujot savu Ticību – rīcības iespējas, esi tam (Setam) atņēmis iespēju darboties pret Tevi.** Te mēs, protams, varētu iedziļināties šī teiciena mūsdienu versijā “**mīli sevi**” - “**rūpējies par sevi, jo bez tevis neviens par tevi nerūpēsies**” – jūdokrātijas inspirētajā liberālismā un tā radītajā konkurencē, bet tas nav mūsu raksta uzdevums. Mēs tikai atzīmēsim, ka te iezīmējas Baltu Kultūras un žīdisma diametrālā opozīcija.

- **Žīdisms ir attiecībās ar Setu, bet Baltu Kultūra izriet no Radošā Likuma.**

- **Balti un Seta pielūdzejī – jūdofilie šamaņi - “kristieši” iet pretējos virzienos un runā par pretējām parādībām.**

Žīdiskā “kristietība” un Baltu Kultūra nav vienkārši atšķirīgas – senākas vai jaunākas – pirms vai pēc – par “poli” vai “mono” teismu, bet diametrāli pretēju parādību izpausmes. **Baltu Kultūra izriet no Radītāja – Likuma – Lielās Mātes klēpja**, bet žīdiski-vilkingiskais no tā antipoda – Seta savtīgās dabas. **Tāpēc to runas nav ne tikai salīdzināmas, bet ir viena otru izslēdzošas.** Šo runu opozicionāro dabu var redzēt, ja ir zināšanas kā par Baltu Kultūru, tā arī par Radītāja antipoda –tumsas būtnes – Seta žīdisko kultu.

- **Žīdu kungs ir tumsas valdnieks Sets.**
- **Baltu Dievs ir Visuma Radošais Likums un tā izpausme Mīlestībā.**
- **Žīdi, “tirgojoties”, cenšas atbrīvoties no Setam pretējā – Mozus ienestās Radošā Likuma Dabiskās Kārtības Normu Sistēmas normām.**
- **Žīdi turas pie Seta.**
- **Balti turas Radošā Likuma Normu Kārtībā.**
- **Balti savā pasaulē neielaiž Setu.**
- **Aizsardzība beidzas tur, kur beidzas Ticība aizsargājamā spēkiem.**
- **Iztumtība neaizsargātajā individuālismā sākas tur, kur beidzas Ticība Cilvēka kopdarbības spējām.**
- **Ticošo Ticības balstīti aizsargājamā spēki daudzkaršojas.**
- **Aizsargājamā spēku pamatā ir ticošo Ticība uz viņu liktās Cerības piepildīšanas un dāvētās Uzticības pamatotībai.**

* * *

Krieviskajā “berežonogo Bog berežot” ir ielikta ģimenes, mīlotā un tautas ticība sargājamā spēkiem. **Tāpat tur ir ielikta arī mīloto, ģimenes un tautas atbildība par savu sargājamo likteni un norādījums, ka sasniegums nāks tikai kā kolektīvas rūpes par sasniegumu.** Te ir jāsaprot individuālistam nesaprotamais – tas, ka “berežonnij” – **sargājamais** nav tikai cilvēks, **bet ir arī darbības mērķis.** “Vsjo čto postrojeno i dostignuto, dolžno biķ nadožno zaščišķeno” – **“visiem sasniegumiem jābūt aizsargātiem”.** Tāpat sargātām jābūt visām Cilvēku uzmanības iezīmētām vērtībām – **“līdz kam esi izaudzis, to tev Likums sargā”.**

Nav **“viena likuma visiem”** kaut vai **tāpēc vien, ka visiem nav vienādu iespēju.** No katra Likums prasa viņa - Iekšējā Likuma (*apzinātās atbildības Likuma priekšā*) attīstības mērā. To, ko Likums piedod bērnam, to Likums pieprasa no viņa vecākiem un par to nāvei nolemj viņa vecvecākus. Tur, kur Likums zemākajās attīstības pakāpēs slēdz postīšanai izmantojamās parādības izziņu un pielietojumu, tur tas pats Likums šo parādību atver iespējami labdabīgajiem pielietotājiem, tāpēc katrā līmenī ir nesalīdzināmas attīstības iespējas un paātrinājumi.

- **Zemāko bremzējošais ir augstāko stimulējošais.**
- **Zemākā slogs ir augstākā stimuls, balva un attīstības sargs.**
- **Dabas Likums katru noslogo viņa dabas un spēju līmenī un atbrīvo no tā, ko tas “nevar celt un nest”.**
- **Dabas Likuma sargājošā darbība katram dod viņam vajadzīgo un no pārmēra sloga sargājošo Dabisko Kārtību.**

Lielās Mātes Mīlestība uztur Dabisko Kārtību un tās Normu Sistēmu. Lielās Mātes Mīlestības uzturētā Dabiskā Kārtība tuvina saderīgos un attālina – šķir nesaderīgos. Lielā Māte Dzīvības Nesēju Briežumāti sargā no vilka, bet vilkam, kā ar postu saistītajam, dod slimo un vairs nederīgo posta iemiesojumu. Vilkam dod nāves valstību, bet Briežumātei vienmēr plaukstošo Dzīvību. Tādā kārtā Lielās Mātes Mīlestība – Likuma sargājošā daba katru sasniedz neatkarīgi no tā, kas viņš ir un katram vienmēr dod to, kas tam tobrīd ir vajadzīgs, derīgs un labs.

Visas Radošās Dzīvības formas (*bet ne parazīti un postošie organismi, kas ir tumšās hierarhijas ļaunprātības un Cilvēku muļķības, noziegumu un netiklības sekas*) **ir Lielās Mātes Bērni un Lielā Māte savā Mīlestībā vienlīdz sargā un aprūpē katru savu Bērnu. Katram ir Sargs un katram Sargājamais**, katram ir droša vieta un drošības iespēja **tik, cik viņš turas savā Lielās Mātes Mīlestības plūsmā, kas uz to nāk caur viņam dāvāto vietu Dabiskajā Kārtībā** un tās nestajām iespējām tuvībā ar Sargātajiem būt apgādātam ar viņam derīgo un pašam būt mazāko sargātājam, kā to prasa Dabas Likuma Kārtība.

*Sargā viņu!
Katram kādu sargu vajag.
Katram Draugu, kādu Sirdi,
Savu Zvaigzni sargājošu.
Eņģelīti mazu, klusu čukstu,
dziesmu naktī sargājošu.
Katrai Zvaigznei, Sirdij un Zemei,
Katram Draugam Pūķa spārnu,
Pūciņu sīku, sārtu ābolīti
Pie vaiga spilvenā siltu
Sirdī pār debesjumu
Pūķa spārnā izplestā.*

*Sargā viņu!
Katram jāsargā kāds.
Katram savs sargājamais
Ābolītis silts, dziesmiņa vakarā,
Un rītausmas himna Sirdī.
Katram sava Zvaigzne sargājama
Katram sava Zeme
Katram savs Draugs sargājams.
Katram kāds nezināms,
Tālumā saucošā balss,
Katram sava stīga
Kā zvaigzne Sirdi velk.
Katram sava dziesma
Un kokle vakarā klusa
Vai Sirds pusnaktī modinoša.
Katram savs Debesu lauks
Un Pūķa spārns sargājams.
Katram ir jāsargājums
Sardzē stāvošs pār jums.*

*Viņu sargā kā sevi pašu,
Pāri pār sevi Sargā*

*Pāri pār visu, kas sargā
Sargā Zemi un Debesjumu
Pūķa spārnu sargājošu,
Sirdi un Zvaigzni,
Kas Sardzē Tevi Sauc
Pār sāpēm Tavām,
Kas Tevi Sardzē sauc pār to,
Kas Tevi sargā,
Kas Tevi sauc.
Sargā viņu!*

- **Cilvēku sargā Lielās Mātes Mīlestība.**
- **Caur Sievas Sirdi plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā viņas Vīru un Bērnus.**
- **Caur Sievas un Bērnu Sirdīm plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā viņu Tēvu.**
- **Caur Tēva un Mātes Sirdīm plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā viņu Bērnus.**
- **Caur Tēva Sirdi plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā viņa Bērnus un bērnu Māti – Tēva Sievu.**
- **Caur Mātes, Māsas un Meitas Sirdīm plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā Dēlu, Brāli un Tēvu.**
- **Caur Tēva, Brāļa un Dēla Sirdīm plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā Māti, Māsu un Meitu.**
- **Caur Tautas Vadoņu Sirdīm plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā Tautu.**
- **Caur Tautas Sirdīm plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā savus Vadoņus.**
- **Caur Tautas Sirdīm plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā Tautas Kultūru.**
- **Caur Tautas Kultūru plūstošā Lielās Mātes Mīlestība sargā Tautu.**
- **Lielā Māte caurplūstošās Mīlestība lokā savus bērnus sargā.**

To, kā skaistas un pareizas faktu secības, var saprast intelektuāli, un to var Saprast, arī kā Sirdsziņas (“*tiešās zināšanas*”) – JūtZiņas Saturu. Lai saņemtu JūtZiņas vēsti ir jāvēršas pie cita krieviskā vārda – jēdziena “ņevesta”.

To latviskā runā tulko par “līgava”. Tomēr “līgava” ne tuvu nav “ņevesta”. **Līgava jaunlatviešu taisījuma nāk no “līgtās”** – precību līguma slēguma starp “apsolījumu un pūru” un “pūra pienesuma un apsolījuma dzemdēto bērnu apgādību” – “pūrs” no vienas puses un “tā aprūpe” no otras puses, slēdz līgumu. Nekā personiska – tikai bizness – tikai aprēķins un rentabilitātes celšana, rūpes par sakrātās zemes mantas tālāknodošanu tādiem pat zemes mantas rausējiem.

Tāpat tas sev līdz nes arī senāko apziņas slāņu “ieraugu”. Šis “ieraugs” ir arī Dabas auglības spēku pilnbrieda laiks un dabas garu seksuālās iekāres kaislības - “auglības spēles” – tas, kā to darīja vilkingi un iedomājās akulturālie vilkingu pēcteči. Tā nu iznāk, ka latviskajā runas traumā “līgava” ir tāda “auglības priekiem salīgtā” – nopirktā noteiktai seksuālai izklaidei, ja to skata no pasvinēšanas puses, un smagam seksuālam darbam, ja to skata no “līdzējam” bērnu sagādes puses. **Tas ir pilnīgi vilkingu izpratnē par vīriešu un sieviešu attiecībām – lietišķs aprēķins vienam un verdzība citām.**

Krieviskais “ņevesta” nāk no vārda “vedaķ”, “vesķ” – “zināt”, “būt zinošam”, “ziņa”. Ja krieviski saka “nevesķ ot kuda”, tad laviski tas ir “nav zināma izcelsme”. Tāpēc krieviskā

“ņvesta” ir “nezzinātā” un vēl tuvāk, tas ir “nezināmā” – Lielā Māte savā Pilnībā - Omfalā un katra Sieviete – Omfala, kā Lielās Mātes Noslēpumu – Omfalu nesošā.

*Sieviete ar mani runā,
man ceļu stāsta,
aiz rokas mani ved.
Man ceļā vīnogas bārsta
un savu meitu ceļā
par sargu dod.*

*Par sargu no bailēm
un lielības manas.
Par vanagu maniem cāļiem,
ko rudenim skaitu es.*

*Sieviete, šķidrautā tērpā, slīd,
no dzelmes ceļ Salu
un mani tai līdz.*

*Sieviete runā ar mani,
man ceļu stāsta.
Pie rokas
mājās
pie sevis vai vienmēr
ved?*

Te mēs saskaramies ar Visuma Sākotņu attiecībām. Ir Visuma Vīrišķā Sākotne un ir Visuma Sievišķā Sākotne. Ir Vīrišķās sākotnes daba un no tās izrietošā pasaule un ir no tās atšķirīga Sievišķās Sākotnes daba un no tās izrietošā pasaule. Ir Vīrišķajā Sākotnē esošā Radošā Domāšana un Sievišķīgajā Sākotnē esošā Saprātne. Ir Vīrišķās Sākotnes Radošās Idejas un ir Sievišķās Sākotnes Saprātnes darbības sadarbība Idejas iemiestošanai. Ir Sākotņu sadarbība Idejas un Saprātnes harmonijas – Mīlestības iemiestošanai.

Ir divas, sadarbības rezultātos redzamas, atšķirīgas, līdzvērtīgas un nešķiramas, viena bez otras neesošas Sākotnes un Sākotņu dabu pasaules. Tās saplūst sadarbības augļos, bet paliek savdabīgas savā nesapludināmajā un viena otrai nezzināmajā dabā. Vīrišķās Sākotnes pasaulei Sievišķās Sākotnes pasaule ir Sieva - Māte, Māsa un Meita, bet Sievišķajai Vīrišķā ir Vīrs - Tēvs, Brālis un Dēls.

*Caur Sievietes daļu,
caur sieviešu mājas galu
Dzīvība rit.*

*Nāk pasaulē Aleksandri
un hetēru rokās
par Maķedoniešiem
lieliem aug.
Dzimst Spartas varoņi
un viņu Dievi.
Dzimst Raiņi un Aspazijas,
savus Šķirdautus auž.*

*Visuma Sieviešu Daļā
Saule un Mēness mīt.
Pie Pasaules Mātes krūtīm
vienmēr es bērniņš mazs.*

Katrā Sievišķās dabas formā ir tur iemiesotais Tēvs, Brāļa atspulgs un Vīrs tās bērnos, kas vienmēr ir daļa no Mātes dabas dvēseles un miesas, tāpēc Vīrišķo Sievišķā pasaule var izzināt caur sevi, bet Vīrišķā to nevar – nevar izzināt ārpus sevis esošo. To var izdarīt tikai caur blakus esošo tik, cik tie līdzinās viens otram.

Vīrietim Sieviete vienmēr ir Neizzināmā - Māte, Māsa, Meita. Sievieti Vīrietis var izzināt tikai caur līdzīgo - blakus esošo – caur Sievu. **Vīrietis Sieviete - Māti, Māsu, Meitu – Sievietes pasauli izzin caur Sievu.**

Tā Sieviete, caur kuru vēl nav notikusi izziņa, bet var būt Vīrieša nākošā Sieva, ir “neizzinātā Sieviete” vai vienkārši “neizzinātā” – tā, kura Vīrietim - viņa pasaulei nes “neizzināmās” – Lielās Mātes Meitas - Sievietes un viņas pasaules Omfalu un tās slēptā satura izziņu. **Tāpēc viņa ir noslēpumainā “ziņu nesošā neizzinātā” – “vesķ nesušķaja ņvesta”.**

- **“Ņvesta” ir neatvērtā aploksne un tajā esošā vēstule.**
- **Vēstule – īpašā attieksme ir tikai vienam Vīrietim – Sievietes Vīram, kuram tā šo vēstuli neatdalāmi atdod kopā ar sevi un kļūst par viņa Sievu – Vēsti izziņai.**
- **Aploksni atvērušais Vīrietis vēstuli – īpašo attieksmi iegūst sev un kļūst par neatdalāmās vēsts izzinātāju – Sievietes vīru.**
- **Bezmērķīgi (bez mērķa saņemt vēstuli un būt par Vīru) aploksni atvērušais laupa vēstules satura – īpašās attieksmes jēgu un iztukšo Sieviete – tādas Sievietes dzīvi padara bezjēdzīgu.**

Pēc bezmērķīgas aploksnas atvēršanas Sieviete vairs nav nododamās vēsts – īpašās attieksmes - tad viņai nav Vīra, bet ir cits – otrs Vīrietis, kurš viņai vienmēr būs cits – otrs, trešais... vīrietis, bet nekad nebūs tas – aploksnas atvērējs un īpašās attieksmes vēsts saņēmējs, tāpēc viņai ar to nekad nebūs tādu attiecību, kādas var būt tikai ar aploksnas atvērēju – ar īpašo, no visiem citiem tajā atšķirīgo Vīrieti. Aploksnas atdarīšana visu vīriešu pasauli sadala divās nelīdzvērtīgās daļās – vienīgajā, vēstuli saņēmējā un visos citos – bezvēsts vīriešos.

Tā, kura ir “vēsts” savam Vīram – viņa Sieva, ļauj šim Vīrietim caur sevi izzināt Sieviete un Sievietes pasaules dabu. Tādam darbam **Lielā Māte** caur savu Mīlestību, **kā Sofija dod Zinātni, kā Vesta dod Dailes Uguni un kā Mare dod tā visa pielietojuma praksi – Reliģiju. Viņa piepilda viņai Dabiskās Kārtības dotās iespējas un Vīrietim, caur dzīvi Normu sistēmas ietvaros, rāda Sieviešu pasauli un tās Vērtības. Sieva kopā ar citām Sievietēm – sievām, Māsām, Mātēm un Meitām, katras dzīves Normu kārtībā un Dabiskās Kārtības dotajās iespējās, sargā savu vīru – notur derīgajā un vajadzīgajā – fiziskajā, dvēseles un prāta veselībā, spēkā un attīstībā uz Labo – uz Pārļaicīgi esošo, uz Pār pasaulīgo un Pārpersonīgo – uz Saprāta dzīvi.**

Sieva, Mīlestībā stingri audzinot savus un visu Sieviešu bērnus (visi ir Lielās Mātes mīļotie un tāpēc Sievietēm mīlamie bērni), sargā savus tāpat kā visus citus bērnus. Sieva, Mīlestībā kalpojot, sargā savus brāļus, māsas un vecākus tāpat, kā tiem Mīlestībā kalpojot, sargā sava Vīra un visu Vīriešu Vecākus, brāļus un māsas.

- **Katra Sieviete, Mīlestībā kalpojot, sargā visus.**

- **Lielās Mātes Mīlestība plūst caur savstarpēju Kalpošanu.**
- **Kalpot nozīmē sargāt – turēt Lielās Mātes Mīlestībā.**

Sieviete ar sargājošu laba vēlējumu izvada darbā vīru, uz skolu bērnus un attīrošajā Ugunī aizejošos vecākus.

- **Labvēlība ir pirmā Lielās Mātes dāvana un Aizsardzības Vairogs.**

Vīrietis, aizejošais, bērns un skolotājs ir Pateicīgi Sieviete par viņas sniegto Lielās Mātes viņus Sargājošo Vairogu un ar savu Pateicību Sieviete, no viņas atvaira tai traucējošo.

- **Pateicība ir otrā Lielās Mātes dāvana un Sargājošais Zobens.**
- **Tur, kur ir Lielās Mātes Mīlestība, Labvēlība - Aizsardzības Vairogs un Sargājošais Zobens – Pateicība, tur Cilvēka dvēselē un Sirdī nekad nedziest Vestas radošā Uguns – tāds Cilvēks nepazīst spēku izsīkumu, dzīves apnikumu un cīņas bailu.**
- **Sargāt – tas nozīmē Labvēlībā un Pateicībā Kalpot, kā to nerimstoši dara Lielās Mātes Mīlestība.**
- **Godināt Lielo Māti nozīmē tiekties būt tai līdzīgiem – esot tās sargātiem, sargāt visus Lielās Mātes Bērnus.**
- **Būt visu Pateicībā, Labvēlībā un Kalpošanā sargātam nozīmē to, ka šo - visu citu sargāto, izpildot Likumu, savā Mīlestībā sargā visu Bērnu Lielā Māte.**
- **Šo “ziņu” katram krievu vīrietim savā “aplaksnē” atnes katra “ņevesta”.**
- **Par to runas traumas tukšībā klusē aprēķinu nesošais “līgava”.**

Te nu mēs skaidri redzam divas pretējas, savai izcelsmei atbilstošas runas.

Pirmā – Vilkingu mantas un aprēķina runa “sargies pats, tad Dievs tevi sargās” ir ārpus Lielās Mātes Mīlestības (*un bez tās*) nīkstošu, **neviens nesargātu vienpatņu un tādu vienpatņu “tautas” runa.**

Otrā runa “berežonovo Bog berežot” **iet par** savstarpējā Mīlestībā Lielo Māti kalpošanas kopībā – Labvēlības un Pateicībā kolektīvā – komūnā godinošiem – **Idejiskā kopienā dzīvojošiem Cilvēkiem.** Te vairs nav svarīgi vai tā ir Tauta tāpēc, ka tas ir Nācijas – Lielo un Brīvo Cilvēku Nācijas aizsākums. **Pār to Lielā Māte tur savu Sargājošo Vairogu un ceļ Aizsardzības Zobenu.**

Lielā Māte neviens dzīvi nebeidz. To tad, kad kāds iziet ārpus Lielās Mātes Sargājošā Vairoga loka un ar to pats savi nodod Likuma bardzībā, dara nepielūdzamais Likums tāpat, kā šis pats Likums katram dod viņu sargājošo Lielās Mātes Mīlestību.

*Pie Mātes rokas pieglausties,
pie viņas mīlā vaiga.
Pie viņas iet un redzēt,
kā viņa savu soli liek un dara darbu.
Kā viņa domā, mulst un zīmes lasa.
Kā viņas acis aizveras
un sapņi aši plakstos skrien.
Kā viņa mostas, pieceļas un iet,
man savu dzīvi stāstot.
Pie viņas apsēsties un klusēt
par to, ko Viņa zina jau
un tāpēc*

*pieglausties vēl atkal
rokai pieskarties
un viņas vaigam...*

*Pauls Stelps
Sociopsiholoģijas asociācija*